

projekt

Asi rok, rok a půl. A ptáš se, jak se domlouváme na nějakém společném postupu, když každý z nás má svůj pohled na svět? Je třeba mít svého „šéfa orchestru“ (a Sem se smjeje).

Nepochybuj, že tím šéfem jsi ty. Ale jsou potom všichni opravdu spokojeni s takovým výsledkem? Vzpomínám si přitom na projekt Nového sdružení pražských malířů na Vyšehradě, jak často se třísly názory a jak bylo těžké je nějak sjednotit. (Sem doplňuje, že na vernisáži bylo asi 1500 hostů, že denně navštívilo kostel asi 2 tisíce lidí, mnozí přišli i několikrát a strávili v kostele několik hodin. Velkých sponzorů je uvedeno v záhlaví obsáhlého katalogu asi pět a poděkování je určeno také dvacete muzeí včetně guvernérů provincie Antverpy.

Je to tak, že spolu mluvíme, vyměňujeme si prostě tak dlouho názory, až jednou udeří kompromis. Jan, podnět zase někdo jiný, víme, že se musíme domluvit. Některé práce, zvláště ty technicky náročnější, děláme společně. To musíme být zajedno. Samozřejmě každý vystavuje též sám za sebe. Ale například vázy, objekty vystavené v Praze prezentují celý náš ateliér, ačkoli to rozhodně není hlavní v naší tvorbě.

Znáš dobře baroko? Zdá se mi, že cítím z vašich prací rozpínavost a dynamičnost forem, uvolnění v prostoru? Přesně jsi se trefla, já baroko přímo miluju a velmi dobře ho znám, zvláště české baroko je můj koníček. Je to pro mě velká inspirace, ale téměř vždy přidám nějaký symbol, aby nezůstalo jen u barokní formy a dílo nabralo nádech současnosti. Prostě nejdřív formu vytvořím, a poté ji trochu naruším.

Také se dozvídám, že v době realizace projektu v kostele sv. Augustýna byli jedinými vystudovanými „ytvarníky“ naši dva zástupci... Proč?

Moje žena, dobrá sochařka, mladší než já, uvažovala ještě o nějakém studiu. Řekla jsem jí, dobře, choď studovat, ale prosím tě, studuj technologii, postupy, ale nic víc. Nech si svůj názor. Jakýkoliv, i ten nejlepší pedagog tě zákonitě začne nějak ovlivňovat. A to je průšvih (doslova). Ztratíš několik let tím, že se s tím budeš vyrovnávat.

Na jedné stránce katalogu vidím tvoji práci vyvedenou v bronzu. Jak jsi ji realizoval?

Jednoduše. Koupil jsem kovy z různých recyklyckých materiálů – vany, potrubí apod. Roztávil jsem to a našel do kamenné formy. Hotovo. Za dvě minuty jsem plastiku opracoval. Bylo to prima. Všichni měnime materiály, s nimiž pracujeme. Cokoliv nás napadne, to realizujeme. Neexistuje žádná hranice, žádné omezení.

Jednou z realizací v kostele jsou skleněné chrlice, které zdobí četné sloupy. Jsou umístěny velmi nízko.

Nejprve jsme si říkali, že asi dlouho nevydrží, děti po nich dokonce šplhaly a tak jsme dopředu počítali s tím, že se rozbijí. Ale nedělali jsme je proto, abychom je opatřovali v ateliéru. Dělal jsem je prostě proto, že jsme je chtěli mít v tomto prostoru, současné chrlice, ale kupodivu se nakonec žádný nerozbit.

Jiří Šuhájek připravil pro kostel skleněné ženy, podobné těm, jež vystavoval v Praze ve Spálovice, ale zde sedí ve zpodobněních a pronášejí jakési skleněné řeči. Jsou všude. Jedna usmívající se žena sedí i na sloupu, na jeho gotické patce. Docela přirozené a jakoby samo sebou.

(Velmi krásná Semova plastika se jmenuje Remember. Je to jeho vlastní vyrovnání se s násilím. Souvisí s jeho rodinným příběhem, ale Sem si nepřál, abych o tom bližší psala. Nyní se tato skleněná plastika, zespuďu prosvětlená a ozvučená zvlášť pro ni napsanou hudbou, nalézá v novém Muzeu holocaustu ve Washingtonu. Je velmi působivá.)

Zvlášť působí v kostelovém interiéru plastika Edwarda Leibovitz, na čtvercových dlaždicích před oltářem stojí skleněná vitrina plná skleněných punčoch s nádry a dole plná skutečných bot, jež zde zapomenou nějaké ženy, když rychle pospíchaly domů. Boty jsou lemovány do skla vyleptanými dáblíky a jedna taková hlava nás usvědčuje v tom, že každý z nás má nejspíše nějakého malého dáblíka v sobě. A jak se toto dílo vlastně jmenuje?

Je to prostě ráno po nějaké party
Chápu, ale ve mně to evokuje v rámci kostelního interiéru nějaké obecnější pocity, něco jako pomíjivost času plnou symbolů. (Semovi se tato představa líbí, název je vždy trochu zavádějící, každý si převede objekt do své roviny fantazie a představ. Někdy se může i ztotožnit s autorem. V záběru je jasně vidět část kazatelny se

Jiří Šuhájek, Innocent, projekt v kostele sv. Augustýna v Antverpách. Repro archiv redakce

Jaroslav Róna, Pietá s minotaurem, projekt v kostele sv. Augustýna v Antverpách. Repro archiv redakce

Sem Schanzer, projekt pro ZOO Antverpy, detail. Repro archiv redakce

